

νον εἰς ἀρπαγὴν εὐτελῆ, κατέκοψαν αὐτὸ καὶ ἐψήσαντες τεμάχια πολλὰ τὰ κατέφαγον! . . . Σύρωμεν κάλυμμα ἐπὶ τοῦ αἰώνιου τούτου αἰσχρῆς τῆς Γαλλίας.

Τὸ ὄνειρον τῆς ἡγεμονίδος ἐξεπληρώθη. Ἀποθανοῦσα πρὶν τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττης ἀπὸ ἀλλόγη τοῦλάχιστον τῆς θλίψεως τοῦ νὰ γενῇ μάρτυς τῆς καταδίκης τῆς πολυαγαπῆτου βασιλίσσης τῆς

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) * * *

ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

Η

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΙΕΛΛΟΥ.

(*Επεισόδιον ἐκ τῶν Revolutions d'autrefois*

τοῦ Κ. Pitre Chevalier).

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 52).

ΙΔ'. — Τὰ προνόμια Καρόλου τοῦ Ε'.

Τῆς περιφήμου ταύτης παρχωρήσεως τὴν ἀνάμνησιν, λέγει ὁ δούξ τῆς Ρίβας, κατ' ὁρώσας νὰ διεγείρῃ ὁ ἐπιδέξιος καὶ ἐπιφυλακτικὸς Ἰούλιος Γενοβίνης, συνιστῶν αὐτὴν εἰς μὲν τὸν ἀντιβασιλέα ὡς κατάπαυσιν καὶ τέλος τῶν ἐπαναστάσεων, εἰς δὲ τὸν λαὸν ὡς φάρμακον τῶν δυστυχῶν του.

Ἐνῶ, πράγματι, τὰ προνόμια Καρόλου τοῦ Ε' δὲν ἦσαν εἰμὴ δέλεαρ ῥιφθὲν πρὸς τοὺς διαμαχομένους ὑπὸ τοῦ νομικοῦ πρὸς μὲν τοὺς στασιαστάς ὅπως λαθὼν ἀφαρπάσῃ αὐτοὺς τῆς μερίδος τοῦ Μαζανιέλλου, πρὸς δὲ τὸν δούκα τοῦ Ἀρκου ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν προεδρείαν τῆς Σουμαρίας — τὴν τιμὴν τῆς προδοσίας τῆς προσυμφωνηθείσης μεταξὺ Γενοβίνου καὶ Ἀντιβασιλέως· διὰ τῆς ἐντίμου μεσολαβήσεως τοῦ μυοθῆρα.

Καὶ ἀποδείξεις τὸ ὅτι τὰ προνόμια ταῦτα δὲν ὑπάρχον εἰμὴ ἐν μόνῃ τῆς φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ. Διότι, ἀληθές μὲν εἶναι ὅτι Κάρολος ὁ Ε' κατήργησεν, ὡς εἵπομεν, πάντα φόρον ἐπὶ τῶν τροφίμων, ἀλλ' οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ ἢ ἡδύνατο νὰ δείξῃ τὸ ἐπίσημον τοῦτο καὶ πολῦτιμον ἔγγραφο, ὅπερ κατὰ μὲν τούτους οὐδέποτε ἐγράφη, κατ' ἐκείνους δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν τελωνῶν, ἢ ἐκρύβη ὑπὸ τῶν ἀντιβασιλέων καὶ τῶν εὐγενῶν, ἢ ἐκάλῃ ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν ἢ ἐκεῖτο παρερβριμένον ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἰσπανικῆς πρωτεύουσας.

Ὅπως δὴποτε, οὐδαμῶς ἢ ἥκιστα ἐμερίμνα περὶ τούτου ὁ Γενοβίνης. Ἀλλ' ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα, ὡς πρέσβυς τοῦ ἀλιέως, ὅπως διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς Προνομίας καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν, οἱ διαπραγματευόμενοι εὐρέθησαν σύμφωνα μετ' ὀλίγον περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς εἰρήνης.

Νὰ ἀφοπλίσωσι τὸν Μαζανιέλλον ἀποδίδοντες αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ νὰ φενακίσωσι τὸν λαὸν ζωγραφίζοντες αὐτῷ ἐπὶ τοῦ χάρτου προνόμια, νὰ ἐπιστέψωσι δὲ ταῦτα διὰ πομπῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ὅρκου ἐπισήμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ μητροπολιτικῇ. . . τί εὐτυχέστερον ὡς πρὸς δύο γενηρακότας πολιτικούς;

Γραμματεῖς ἐπιδέξιοι διανυκτερεύουσι γράφοντες ἐπὶ χάρτου ἐπικύρωσιν τοῦ Προνομίου, διὰ χρυσῶν ὠραίων γραμμάτων. Ἐπειτα ὁ δούξ Μαζαλόνης ἐπιππος τὴν φέρει εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀγορὰν πλατεῖαν. . . Ἀλλ' ὁ λαὸς, παροξυνόμενος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, μαινεται διὰ τὴν προδοσίαν καὶ ἀπαιτεῖ τὸν ἀρχαῖον καὶ ἀληθῆ χάρτην τοῦ αὐτοκράτορος. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ Μαζανιέλλος, λησμονήσας τὴν χθεσινὴν μετριοφροσύνην αὐτοῦ, διατάττει τὴν σύλληψιν τοῦ δουκὸς, τὸν ὅποιον μάλιστα διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Γενοβίνου σώζει τοῦ θανάτου.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ φήμη κυκλοφορεῖ, ὑπὸ τοῦ νομικοῦ διαδοθεῖσα, ὅτι οἱ μοναχοὶ εὗρον τὸν περιφρημον χάρτην. . . Καὶ τῶντι, ἰδοὺ τὸν φέρει ὁ καρδινάλιος ἀρχιεπίσκοπος (εἴτε αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰδριος, εἴτε τὸν ἀρχιεπίσκοπον ὑποκρίνεται ὅπως ἡ εἰρήνην ἐπισπεύθῃ). Ἰδοὺ αὐτὸς, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν ᾗ, διευθύνεται εἰς Καρμήλιον, τὸ ἀρχαῖον σύνταγμα ἐν χερσὶν ἔχων, ἐπαμένης μὲν πρεσβείας Γερουσιαστῶν, ξιφήρους δὲ ἡγουμένου τοῦ Μαζανιέλλου, ὃν περιφρουρεῖ πλῆθος ἀπειρον ἐπαναστατῶν. Ἀφίχθεις δὲ τῆς θορυβώδους ταύτης συνοδείας εἰς τὸν ναόν, ὁ ἀρχιερεὺς ἀναβαίνει εἰς τὸν χορὸν καὶ διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς ἀναγινώσκει τὸ ἔγγραφο. Ἐπειτα ἀποδεικνύει εἰς τοὺς περιστοιχτάς τὴν ἀρχαιότητα τοῦ χάρτου, τῶν γραμμάτων, καὶ πάντες πείθονται περὶ τῆς ταυτότητος. Ἐγείρονται μὲν καὶ τινες φωναὶ διαταγμῶ καὶ διαμαρτυρήσεως, ἀλλ' ἀποκρούονται ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ ἀλιέως ὡς ὕβρις. Ἀλλ' ὁ καρδινάλιος ὅπως μὴδεὶς ἀμφιβάλλῃ, ζητεῖ ἀνθρωπὸν τινὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ λαοῦ ὅπως ἐρευνήσῃ μετ' ἐπιστάσις τὸ ἔγγραφο. Ὁ Γενοβίνης παρῆν. . . δημοφώνως τὸν προσκαλοῦσιν (ὡς τὸ εἶχε προῖδει) λαβὼν ὅθεν τὸ χάρτην, ἀποσύρεται εἰς τινὰ γωνίαν καὶ ἐκεῖ βυθίζεται εἰς βαθεῖαν μελέτην. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀκτοκλήρου ὥρας, καθ' ἣν ὁ ἀρχιεπίσκοπος, διὰ λόγου παθητικωτάτου, κατέδειξεν εἰς τὸν λαὸν τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, τὸ μαντεῖον τῆς Νεαπόλεως ἡγέρθη τοῦ τρίποδός του καὶ ἦλθεν ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου φέρων τὸ σύνθημα τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου. Βαθείας δὲ σιωπῆς παραχρῆμα γενομένης, ἀποφαίνεται ὅτι τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο ἦν αὐτὸ τὸ πρωτότυπον τοῦ συντάγματος καὶ οὐχὶ ἄλλο. Ἐξηγεῖ ἔπειτα τοὺς λόγους καὶ τὰ τεκμήρια δι' ὧν τὴν ἀνιχνώνει καὶ ἐπιδεικνύει ἐπικαλεῖται τὴν ἔγκρισιν τῶν μάλλον πεπαιδευμένων τῆς συνελεύσεως. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἔγγραφο ἀνευφημεῖται παρὰ πάντων ὡς γνήσιον καὶ αὐθεντικὸν καὶ πάντες τὸ παραδέχονται ὡς βάσιν τῶν

διαπραγματεύσεων, ὁ δὲ Μαζανιέλλος, ὁ Γενοβίνος, ὁ καρδινάλιος, καὶ τινες ἄλλοι πεπαιδευμένοι ἀναθέτουσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν. Παράτείνεται δὲ μέχρι νυκτὸς βαθείας ἢ συνεδριάσεις, καὶ ἕκαστον ἄρθρον συζητεῖται ἐν μέσῳ τοῦ ὄρουμένου ὄχλου, ὃν ἐκάστοτε καθυπνᾷ ὁ ἀλγεῖς ἢ ὁ ἀρχιεπίσκοπος. — Τέλος τὸ σύνταγμα περικοπᾷ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ καρδινάλιου μετὰ τινος γραμματέως φέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἀντιβασιλέα πρὸς ὑπογραφήν.

Τοῦ συντάγματος δὲ τούτου οἱ κυριώτεροι ὅροι ἦσαν τῆς Πουζολιανῆς, τῆς Μαρίας Ἄρκου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἡ ἀπελευθέρωσις, ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἀποκατάστασις τῶν προνομίων τοῦ Καρόλου Εἰπαντὸς φόρου δηλονότι ἡ κατάργησις καὶ ἡ γενικὴ καὶ ἄνευ ἄλλου τινὸς ὅρου, ἐκτὸς τῆς ἀφοπλίσεως, ἀμνηστία.

Μετὰ μεγάλης τιμῆς ὑποδέχεται τοὺς πρεσβυτάς τούτους τοῦ λαοῦ ὁ δούξ Ἄρκος καὶ τοὺς εἰσάγει εἰς τὸ διοικητικὸν τοῦ Συμβουλίου. . . . Ἐκεῖ ὁ γραμματεὺς διασκεδάζει πάντας διὰ τῆς γελοίας ὑπεροψίας καὶ τῆς ἐμφάσεώς του. Ὡς ὁ Καίσαρ ὑπαγορεύει συγχρόνως τὴν συνθήκην εἰς τέσσαρας γράμματα καὶ διαμφισβητεῖ αὐτὴν πρὸς τὸν δούκα ἄρθρον πρὸς ἄρθρον, σημασίαν πρὸς σημασίαν, λέξιν πρὸς λέξιν, εἰς ἐκάστην δὲ τοῦ Συμβουλίου παρατήρησιν, ἀπειλητικῶς κραυγάζει — Τοιαύτη εἶναι τοῦ Signor Μαζανιέλλου ἡ θέλησις — Ὁ δὲ δούξ τοῦ Ἄρκου, κατὰ σκοποῦ βάλλων, ταπεινῶς ἀποκρίνεται — Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Signor Μαζανιέλλου! καὶ οὕτω πᾶσα δυσκολία αἴρεται ἐκ τοῦ μέσου, ὁ δὲ δούξ ὑπογράφει τὴν συνθήκην, καὶ καλεῖ τὸν ἀλιέα διὰ τὴν ἐπιούσαν εἰς συνέντευξιν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Καρμήλου. ὅπως παρὼν μὲν τὴν θυγατέρα του, παραδῶσθαι δὲ εἰς ἐκεῖνον τὴν σύζυγον καὶ καθιερώσθαι δι' ὅρκου τὴν εἰρηνopoίησιν τῆς Νεαπόλεως.

Τοιοῦτο ἦν τὸ θαῦμα τὸ τελεσθὲν διὰ μιᾶς μόνης λέξεως τῆς Πουζολιανῆς! Τελεσθὲν, εἵπομεν; — Ὅχι ἀκόμη! Εἰς μόνον, σπινθήρ. καὶ τὸ ἡραϊστεῖον ἐκρήγνυται αὐθις.

ΙΕ. Καὶ πάτερ αἱ δύο Μαρίας.

Τέλος, λέγει ὁ δούξ τῆς Ρίβας, αἱ προπαρασκευαί ἐπεριώθησαν καὶ προέβησαν εἰς τὴν ἐπίσημον τοῦ Συντάγματος δημοσίευσιν, τὴν τοσοῦτον ἀνυπομόνως παραδοκουμένην. Ὁ καρδινάλιος πρόστατο τῆς τελετῆς περικυκλωμένους ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ἐκλεκτῶν τοῦ λαοῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ Μαζανιέλλου. Μεγίστη δὲ ἦν ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους καὶ ἄλλο δὲν περιέμενον πλέον ἢ τὸν ἀλιέα καὶ τὸν δούκα, οἵτινες προσήρχοντο ἡγούμενοι τῆς συνόδου αὐτοῦ ἐκάτερος.

Ὁ ἀλιεὺς ἐξελθὼν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ λευκὸν ἵππον ἀναβαίνων, μετὰ τῆς Μαρίας Ἄρκου ὑπὸ μέλανος ἵππου φερομένης καὶ παρὰ τῷ πλευρῷ αὐτοῦ ἰούσης, προὐχώρει ἐν μέσῳ πλήθους ἀπείρου καὶ ἀλαλάζοντος. Μόνον δὲ τότε καὶ διὰ

τῆς φοβερᾶς ἀπειλῆς τῆς ἐξεκκλησιάσεως ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπειθανάγκασεν αὐτὸν ν' ἀποβάλλῃ τὰ ῥάκη αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ἔφερε καὶ νὰ ἐνδύθῃ στολὴν ἀργυρόστικτον. Ἐπειδὴ δὲ ἐνεδύθη ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων, ἐξεπλάγησαν οἱ ἰδόντες τὴν κατάστασιν τῆς ἰσχύος, ἣν ἀπέκρυπτεν ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἰσχύς του καὶ εἰς ἣν τὸν εἶχε φέρει ἡ ἐντελής σχεδὸν ἀποχὴ πάσης τροφῆς, καὶ ἡ στέρησις ὕπνου καὶ ἡθικῆς ἡσυχίας ἐπὶ πέντε ὅλας ἡμέρας. Τὸ πρότυπον τοῦτο τῆς ἀνδρικῆς δραστηριότητος μόλις ἠδύνατο νὰ κινηθῇ καὶ νὰ κρατηθῇ ὄρθιος, τοσοῦτον μεγάλη ἦτον ἡ ἀτονία του! Ὁ γέρον Γενοβίνος εἶπετο τῆς συνόδου ἐφ' ἀμάξης. Αἱ ὁδοὶ πᾶσαι ἦσαν ἀνθόστρωτοι, αἱ οἰκίαι κεκοσμημέναι λαμπρῶς, πανταχόθεν δὲ ἀντήχουν χαρμосуныας οἱ κώδωνες. Σαλπικητῆς δὲ προηγεῖτο τοῦ δημοτικῷ βασιλέως, φωνῶν ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν — Ζήτωσαν ὁ βυσιλεῖς, Φίλιππος καὶ ὁ ἐνδοξότατος Μαζανιέλλος! Ζήτωσαν ὁ Κάρολος Ε' καὶ ὁ πιστότατος λαός!

Ἡ δὲ Μαρία Ἄρκου, ἀπελευθερωθεῖσα τόσον ἀπροσδοκῆτως καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διὰ τίνος ἡ διατί; ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρεῖτο ἐν μέσῳ τῆς πόλεως ταύτης, τῆς χθὲς μὲν πυρπολουμένης καὶ αἰμοφύρτου, σήμερον δὲ ἐορταζούσης καὶ ἀγαλλώσης, καὶ ἀνεμινθήσκετο τῆς τόσον διαφερούσης τέως ἐλεύσεώς της, εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν τοῦ Καρμήλου, χωρὶς νὰ λάβῃ σύντροφον ἢ ἐμπιστον ἄλλον ἢ τὴν ταπεινὴν καὶ δειλὴν ἄγνωστον, εἰς ἣν εἶχε δώσει τὰ ἐνώτιά της ὅπως ἐπανακτῇ τὸ ἄστυλον τῆς εὐτυχίας αὐτῆς! . . .

— Ἀναμφιβόλως, διελογίζετο, ἡ Παναγία με ἀνταμείβει σήμερον διὰ τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο ἔργον, δίδουσά με εἰς τὸν πατέρα μου . . . πρὶν μὲ δώσῃ εἰς τὸν μνηστῆρά μου.

Καὶ ἡ εὐγενὴς καὶ τρυφερά ψυχὴ τῆς ἀνέπεμπεν εἰς Θεὸν προσευχὰς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς της, ὑπὲρ τοῦ μαρκησίου Σιατιλίων, ὑπὲρ τῆς ἀγνώστου προσκυνητρίας καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἀλιέως, οὗ ἡ ἀπροσδόκητος ἀγαθότης καὶ αἱ περιποιήσεις τὴν ἐκαμνον νὰ λησμονήσῃ τὴν προτέραν του σκληρότητα.

— Πτωχὲ ἀποπλανημένε ἄνθρωπε! ἔλεγεν ἐν ἐαυτῇ παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ συμπαθείας. . . Μετανοήσας θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν κατασχύνην μου διὰ τοῦ θριάμβου μου!

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Μαζανιέλλος, εὐπειθέστατος εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς συζύγου του προσταγὰς, μετεβίβαζεν εἰς τὴν Μαρίαν Ἄρκου τὸ σέβας ὅπερ ὁ λαὸς ἐδίδεν εἰς αὐτὸν καὶ δὲν ἠδύνατο τὸ βλέμμα του ἄδακρυ νὰ συναντήσῃ τὸ γλυκὺ καὶ εὐσπλαγχνον βλέμμα τοῦ θύματός του.

Μόνον δὲ εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν ἀντίσταντο ὁ ἄγριος Λούζαρος καὶ ὁ λόχος τοῦ Θανάτου, καὶ υποβλέποντες ὡς προδότην τὸν ἀλιέα ὡς καὶ τὸν νομικὸν παρεμόνεον δι' ἡθους σκαίου καὶ ἀγρίου τὴν διέγερσιν τοῦ πολέμου ἐν ταῖς ἀγκάλας αὐταῖς τῆς εἰρήνης. . .

Ὁ δὲ δούξ τοῦ Ἄρκου ἐξελθὼν τοῦ Νέου Φρουρίου, μετὰ τῆς Πουζολιανῆς λαμπρῶς κατ' ἀπί-
τησιν τοῦ λαοῦ ἐστολισμένης, προῦχῶρει ἡγού-
μενος τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν λογάδων τῆς σωμα-
τοφυλακῆς του. Φθάς δὲ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ
Καρμῆλου, ἀπέστειλεν ἕνα τῶν ὑπαπιστῶν του
ἐπιπικον καὶ ἄοπλον εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἀλιέως,
ὅσον ἑκατὸν βήματα ἀπ' αὐτοῦ ἄντα, ὅπως ἐκφρά-
σῃ πρὸς αὐτὸν τὴν εὐχαρίστησιν ἣν ὁ ἀντιβασι-
λεὺς προσεδόκει ἐκ τῆς συνεντεύξεώς των. . . Ὁ
σφ δὲ τεταραχμένος καὶ ἂν ἦτον ὡς ἐκ τῆς προ-
σεγγιστέως του, πρὸς τὴν μετὰ τασούτους φόβους
ἀνευρεθείσαν γυναῖκά του, ὁ Μαζανιέλλος μετὰ
γενναϊότητος καὶ σχεδὸν μεθ' ὑπεροψίας ὑπεδέχθη
τὸν πρέσβυν τοῦ ἀντιβασιλέως. — Διότι ἐνίστε καὶ
ὀλίγαι μόνον ἐξουσίας ἡμέραι ἄρκοῦν νὰ ἐξυψώ-
σῃ, καὶ τὸν ταπεινότερον χαρακτῆρα καὶ μεγα-
στάνος συμπεριφορὰν νὰ παράσχῃ εἰς τὸν μάλ-
λον βάνυσον τῶν ἀνθρώπων. Πρέπει μάλιστα νὰ
προσθεσώμεν, ὅτι τὸ ἀκαλλιέργητον πνεῦμα, ὡς ἦν
τὸ τοῦ Νεκπολίτου, τὴν μεγαλειτέραν αὐτοῦ λάμ-
ψιν διαχέει καθ' ἣν κυρίως στιγμὴν μέλλει νὰ
ἐκλείψῃ. . .

Ἐπιστάς λοιπὸν ὁ Μαζανιέλλος καὶ δι' ἐνὸς μό-
νου νεύματος ἐπιβαλὼν ἡσυχίαν καὶ σιωπὴν εἰς
τὸ κυκλινόμενον καὶ περιδομοῦν πλῆθος τὸ κα-
λύπτον τὴν πλατείαν, ἀνῆγέρθη ἐπὶ τῶν ἀναβο-
λέων τοῦ ἵππου του καὶ διὰ φωνῆς στεντορείου
καὶ ἐνθουσιώσεως, ἐξεφώνησε τὸν λόγον τοῦτον.

— Λαε προσφιλέστατε, ἀναπέμφωμεν πρὸς τὸν
ὑψιστον αἰώνιον, εὐλογίας εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν
ἀνακτηθείσαν ἀρχαίαν ἡμῶν ἐλευθερίαν. Τίς με-
ταξὺ ὑμῶν ἐπίστευε κατορθωτὸν τὸ τοιοῦτον;
Φαίνεται ὡς ὄνειρον, ὡς μῦθος, καὶ ὅμως βλέπετε
ὅτι εἶναι πραγματικώτατον. — Ἐπειτα ἀσπασθεὶς
τὸν σταυρὸν τοῦ Καρμῆλου ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ
στήθους, ἐπέειπεν. — Αποδώσωμεν ἅρα τὰς εὐ-
λογίας ἡμῶν πρῶτον μὲν εἰς τὴν Παρθένον Μα-
ρίαν, τὴν προστάτιδα καὶ πολιούχον ἡμῶν, ἔπειτα
δὲ εἰς τὸν πανιερώτατον καρδιναλίον τὸν ποιμενάρ-
χην μας! — Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν, λαε προσφιλέ-
στατε, τίνας εἰσὶν οἱ κύριοι ἡμῶν καὶ δεσπόται;
Ἀποκριθῆτε μετ' ἐμοῦ. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία
τοῦ Καρμῆλου!

Καὶ ὁ λαὸς ἐπανελάβεν ὁμοφώνως — Ὁ Θεὸς
καὶ ἡ Παναγία τοῦ Καρμῆλου!

— Ἐπειτα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Φίλιππος!
ἐπέφερον ὁ δικτάτωρ, ὁ καρδιναλῖος Φιλομαρίνος
καὶ τέλος ὁ δούξ τοῦ Ἄρκου ὁ θραύσας τὸν ζυ-
γὸν ἡμῶν!

Καὶ ὁ λαὸς, ὡς πιστὴ ἦγά, ἐπανελάβε τὰ ἀπαγ-
γελθέντα ὑπὸ τοῦ εἰδώλου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ του
ὀνόματα.

Οὗτος δὲ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπικίου καὶ ἐ-
σιώπησεν ἐπὶ μικρόν. Ἐσχερὸς τότε ἀπὸ τοῦ ἀργυ-
ρουφάντου ἐνδύματος του τὸν χάρτην τῶν προ-
νομίων τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου καὶ τοῦ αὐτο-
κράτορος Καρόλου, τοῦ Ε' καὶ ἔπειτα τὸ ἐπικυ-

Εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλ. 55

ρωτικὸν τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ τοῦ συμβουλίου, καὶ
ἀνορθωθείς πάλιν ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ὑψώσας
τὴν φωνήν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡμεῖς ἤδη ἀποβαλόντες
τὸν βαρύτατον ζυγὸν τὸν καταθλίβοντα τὸν τρά-
χηλόν μας. Ἰδοὺ ἀνευρίσκομεν τὰς ἐλευθερίας ὅς
παρεχώρησαν ἡμῖν ὁ ἀειμνήστος βασιλεὺς Φερδι-
νάνδος καὶ ὁ μέγας αὐτοκράτωρ Καρόλος Ε'. Ὡς
πρὸς ἐμὲ, ὅστις ἐγενόμην πρόξενος, τοῦτον τίποτε
δὲν ἐπιθυμῶ, οὐδεμίαν ἄλλην φιλοδοξίαν ἔχω ἢ τὸ
νὰ βλέπω πάντας ὑμᾶς εὐτυχεῖς! Τὴν εὐθύτητα
καὶ τὴν εὐκρίνειαν τῶν σκοπῶν μου καλῶς γνω-
ρίζει ὁ πανιερώτατος ἀρχιεπίσκοπος, διότι χιλιά-
κις ὠρκίσθην αὐτὰς ἐνώπιόν του! Γινώσκει ἐπί-
σης τὴν ἀφιλοκέρδειάν μου, καθότι ἀπ' αὐτῆς τῆς
ἀρχῆς τῆς δικαίας ἐπαναστάσεώς μας, ἐν τῇ με-
γάλῃ ἐπιθυμίᾳ του πρὸς κατάπαυσιν τῶν ταραχῶν,
βασιλοπρεπῶς μοι προσέφερε διακόσια σκούδα κατὰ
μῆνα ἐκ τοῦ ταμείου του, ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἂν ἤθελα
νὰ ἀπαρνηθῶ καὶ νὰ καταπέσω καὶ σὰς νὰ ἀπαρ-
νηθῆτε τὰς δικαίας σας ἀπαιτήσεις. . . Ἀλλὰ τὴν
προσφορὰν ταύτην ἐπιμόνως ἀπέκρουσα, εὐχαρι-
στήσας τὴν πανιερότητά του ἐκ βάθους καρδίας.
Ἐὰν δὲ ὁ ποιμενάρχης ἡμῶν δὲν μ' ἠνάγκαζε πρὸ
μιας ὥρας, ἐπὶ τῇ φόβερᾳ ἀπειλῇ τῆς ἐξεκκλησιά-
σεως, νὰ ἀποβάλω τὸ παλαιὸν ἐνδύμα μου βεβαίως
δὲν ἤθελα ἐνδυθῇ τοῦτο τὸ ὅποιον μὲ στενοχωρεῖ
οὐδὲ ἤθελα ἀποθέσει τὰ ῥάχη μου καὶ τὸν ἀλιευτι-
κόν μου πῖλον. . . Διότι, γνωρίζετε το καλῶς, τοι-
οῦτος ἐγεννήθη, τοιοῦτος ἔζησα, τοιοῦτος ἀζῶ νὰ
ζήτω καὶ ν' ἀποθάνω! Μετὰ τὴν ἀλίευσιν τῶν ἐ-
λευθεριῶν ἡμῶν ἐν τῇ τρικιμιώδει θαλάσῃ τῆς
σκληρῆς τυραννηθείσης ταύτης πόλεως, ἐγὼ θὰ ἀ-
ναλάβω ἐν μέσῳ ὑμῶν τὴν ἀρχαίαν μου ἀλιείαν
καὶ θὰ ἐπιστρέψω πωλὼν τοὺς ἰχθῦς μου, χωρὶς νὰ
πλουτήσω οὐδὲ κατὰ μίαν βελόνην. . .

Οἱ εὐγενεῖς οὗτοι λόγοι τοσαύτην ἐνδόμυχον πε-
ποιθήσιν τοῦ λαλοῦντος ἀπέπνεον, ὥστε ἅπας ὁ
λαὸς ἐκλειεν ἀκούων αὐτὸν, καὶ ὥστε ὅ,τε ὁ δούξ
Ἄρκος αὐτὸς καὶ ἡ συνοδία του καὶ ἡ δούκισσα καὶ
ἡ θυγάτηρ τῆς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι
τὴν συγκίνησιν των.

Μόνου δὲ τοῦ Γενοβίνου τὰ χεῖλη διέστειλε μει-
δίμα ἀδιόρατον, ἐνῶ ὁ Λούζαρος ἔδακνε τὸν μέ-
λανα μύστακά του.

— Ἐχω ἐν τούτοις, ἐπρόσθεσεν ὁ Μαζανιέλος,
νὰ σὲ ζητήσω χάριν τινά, λαε πιστέ, μίαν καὶ
μόνην χάριν, ἣν σὲ ἐξορκίζω νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς. . .

— Ἀάλει! λάλει! ἐφώνησε τὸ πλῆθος ἡλεκτρι-
σθὲν ὡς εἰς μόνος ἄνθρωπος.

— Ἡ χάρις ἣν σὰς ζητῶ, ὑπέφερον ὁ ἀλιεὺς
διὰ φωνῆς ἐπιτήμου, εἶναι τὸ νὰ ἐνθυμῆσθε τὸν
πτωχὸν Μαζανιέλλον εἰς τὰς προσευχάς σας, ὅταν
δὲν θὰ ἦμας πλέον μεταξὺ ὑμῶν, καὶ νὰ μὲ ἐν-
ταφίσῃτε μετὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Καρμῆλου, τὸ σύμ-
βολον τοῦτο τῆς δόξης μου καὶ τὸ ἐγγύγιον τῆς
σωτηρίας μου! Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἀνταμοιβή ἣν ζητῶ!
Ἰδοὺ ἡ διαθήκη τοῦ πενθημέρου βασιλέως σας!

Μοὶ δοκίμῃσαι ὅτι θέλεις τὴν ἐκτελέσει, ὦ λαὲ ἀδελφεῖ;

— Ναι, ναι! τὸ ὁμνύομεν! ἀπεκρίθη διὰ λυγμῶν ἡ ἀπειρος φωνὴ τοῦ πλήθους. . . Ὁ ἀπροσευχόμεθα ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου καὶ ὅχι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σου, ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη!

— Εὐχαριστῶ, λαὲ προσφιλέστατε, εἰμεθα ἐξωφλημένοι, εἶπεν ὁ Μαζανιέλλος θέσας καὶ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡκούοντων τῶν κωδῶνων καὶ ἀνευφημοῦντος τοῦ πλήθους.

Ἡ μετὰ τοῦ δικτάτορος καὶ τοῦ ἀντιβασιλέως ἀνταλλαγὴ τῶν αἰχμαλώτων εἶχε προσδιορισθῇ νὰ γίνῃ εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς πολιούχου τῶν Νεαπολιτῶν. . .

Ἦν δὲ ἐπέβυσσε μὲν ὁ Μαζανιέλλος μετὰ τῆς δουκίσσης καὶ τῆς Μαρίας, ἔφθασε δὲ καὶ ὁ δοῦξ χειραγωγῶν τὴν Πουζολιανὴν. . .

Πλὴν τῆς σκηνῆς ταύτης τὴν συγκίνησιν καὶ τοῦ δράματος τούτου τὴν λύσιν, πῶς νὰ περιγράψωμεν;

Ἀναγνώσατε ἡ ἐνθυμήθητε τῆς ἱστορίας ταύτης τὴν ἀρχήν. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ εἰμεθα, πρὸ τῆς αὐτῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, εἰς ἣν αἱ δύο Μαρίας εἶχον ἄλλοτε φέρεи τὰς προσφορὰς των. Πλὴν πόσα ἔκτοτε συνέβησαν καὶ ὁποῖα διαφορὰ μετὰ τὴν ταύτης τῆς συνεντεύξεως καὶ ἐκείνης!

Μόναι ἦσαν τότε αἱ δύο προσκυνήτριαι ἐν τῷ ναῷ, τῷ ἐρήμῳ, τῷ σκοτεινῷ καὶ σιωπηλῷ. Ἡ μὲν προσπύχeto ὑπὲρ τοῦ μνηστῆρος φέρουσα ἄθος ἐν τῷ μανθῶα της, ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, φέρουσα ὀπώρας ἐν τῇ ποδιᾷ της. Αἱ δὲ θερμαὶ καρδίαι αὐτῶν, μαντεύσασαι ἀλλήλας ἐκ πρώτου βλέμματος ἐνεπίστεύθησαν συναλλήλως τὰ ἀπόκρυφα των. . . Ἀμφοτέραι ἐθλίβοντο ὑπὸ λύπης, ἐκυριεύοντο ὑπὸ φόβου. . . Καὶ ἡ πλουσία ἄγνωστος παρεῖχε πρὸς τὴν ταπεινὴν χωρικὴν εὐτυχίαν ἀπειλουμένην, ἀντὶ εὐτυχίας προσδοκωμένης, κειμήλιον πολυτίμου ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ, ἀντὶ προσευχῆς πολυτίμου ἐν οὐρανῷ. . . Ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς νὰ ἐρωτήσωσιν ἀλλήλας τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὀνόματά των, διότι ἠρκέσθησαν μαθοῦναι ὅτι ὀνομάζονται Μαρίας παρὰ τῷ Θεῷ — Καὶ ἡ μὲν Μαρία Ἄρκου ἔλαβε παρὰ τῆς Μαρίας Ἀνιέλλου τὴν ἐλπίδα εὐτυχου μέλλοντος διὰ προσευχῆς ἐγκαρδίου, ἡ δὲ Μαρία Ἀνιέλλου ἔλαβε παρὰ τῆς Μαρίας Ἄρκου τὴν χαρὰν ὅλης αὐτῆς τῆς ζωῆς διὰ τοῦ τιμήματος τῆς ἐν Ἀμαλφίῳ οἰκίας της.

Σήμερον ἀπαντῶνται ἰσότητοι, ἡ μάλλον ἡ χωρικὴ ὑπερτερεῖ τὴν θυγατέρα τοῦ δουκὸς, ἀμφοτέραι ἐν βασιλικῇ στολῇ, ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰσὶν ἡ ἐγγύησις τῆς εἰρήνης ὀλοκλήρου βασιλείου καὶ τῆς ἡσυχίας πέντε ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἡ μὲν βλέπει χρυσοστόλιον καὶ βασιλέα τῆς Νεαπόλεως τὸν ἄνδρα δι' ὃν ἐπεκαλεῖτο τὸν ἄρτον καὶ τὴν ζωὴν, ἡ δὲ βλέπει τὸν βασιλέα πατέρα της ἐκπεσόντα εἰς βαθμὴν δευτερεύοντα, ἐνώπιον ἐκείνων εἰς οὓς ἔδωκεν ἐλεημοσύνην. . . Πλὴν καὶ πάλιν πόση εὐτυχία

καὶ πόση δόξα δι' ἀμφοτέρας, ἂν ἡ μὲν πρώτη δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε ἀπὸ τὴν δευτέραν, ἡ δὲ δευτέρα δὲν εἶχε νὰ κατηγορήσῃ εἰς τίποτε τὴν πρώτην! Ἀλλ' ὅμως, ἐκείνη ἥτις ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀντὶ ἀπλῆς προσευχῆς, τὴν εὐτυχίαν, τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ζωὴν, τῇ ἀπέδωκε, χωρὶς νὰ τὸ ἡξέυρῃ, τὴν βάσανον, τὸ αἶσχος καὶ σχεδὸν τὸν θάνατον! καὶ δὲν ἐγνώρισε τὴν εὐεργετιδὰ της, παρὰ ἀναγνωρίσασα τὸ θῆμα τοῦ συζύγου της! Καὶ ἡ εὐεργετὶς αὕτη μέλλει νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ἀναγνωρίζουσα τὴν γυναῖκα τοῦ δημίου της! Ὅλα δὲ ταῦτα ἐνώπιον τοῦ Μαζανιέλλου, ἐνώπιον τοῦ δουκὸς Ἄρκου, ἐνώπιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς Νεαπόλεως.

Κρίνετε ἤδη περὶ τῆς ὀχρότητος, τῶν ψυχικῶν σπαργμῶν καὶ τῆς φρίκης τῆς χωρικῆς ἥτις προχωρεῖ, δεξιουμένη ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως, πρὸς τὴν Μαρίαν Ἄρκου δεξιουμένην ὑπὸ τοῦ ἀλιέως.

Φαντάσθητε τὴν ἐκπληξιν, τὴν φρίκην τῆς Μαρίας Ἄρκου ἀναγνωρίσσης ὡς ἀντίπαλον τὴν προσκυνήτριαν, ἥς ἡ εἰκὼν ἔζη τοσοῦτον γλυκεῖα ἐν τῇ καρδίᾳ της, καὶ ὡς σύζυγον τῆς γυναῖκος ταύτης, τὸν ἀποστάτην τὸν κατασπαράξαντα τὴν Νεάπολιν, τὸν κλονίσαντα τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς της, τὸν προπηλακίσαντα αὐτὴν καὶ περιῤῥίσαντα τὸν μνηστῆρά της.

Φαντάσθητε πρὸ πάντων τὸν κεραυνὸν τὸν ἐνσκήψαντα ἐπὶ τε τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ παραλύσαντα πάσας τὰς δυνάμεις καὶ πάντα τὰ αἰσθήματα τοῦ Μαζανιέλλου, ὅτε ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς γυναῖκος του, ἀναμνησθεταί τέλος ὁ δυστυχὴς τοῦ περιστατικοῦ τοῦ Καρμηλίου, ἀναγνωρίζῃ τὴν ἄγνωστον εὐεργετρίαν, ἐννοεῖ τὴν μυστηριώδη καὶ ἀπελπιστικὴν ἐπιστολὴν τῆς συζύγου του, καὶ ἀναλογίζεται, ἐν τῇ φρίκῃ καὶ τῇ ἀτιμίᾳ τοῦ τὸ ἀπαίσιον ἐγκλήμα τῆς ἀγνωμοσύνης καὶ τῆς σκληρότητός του!

Μετά τινας λέξεις διακεκομμένας ἐξ ὧν ἀπεκαλύφθη ἡ τρομερὰ ἀλήθεια εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαρίας Ἄρκου καὶ τοῦ Μαζανιέλλου, αἱ δύο γυναῖκες πίπτουσι λειποθυμημέναι. . . Οἱ μὲν φίλοι τοῦ ἀντιβασιλέως ἀπαγάγουσι τὴν κόρην αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐνός, οἱ δὲ τοῦ Μαζανιέλλου τὴν Πουζολιανὴν ἐκ τοῦ ἄλλου, τὸ πλῆθος συνταράσσεται καὶ σύγχυσις καὶ κυκεὼν ἐπικρατεῖ πανταχοῦ. . . Ἀλλ' ὁ δοῦξ καὶ ὁ Γενοβίνος, ἀποφασίσαντες νὰ βάλῃσι πρὸς τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν τέλος ἐγγίξουν, διεξηγοῦσιν ὅτι τὸ περιστατικὸν εἶναι τυχαῖον, καὶ ἀσήμαντον, ὅτι αἰτία αὐτοῦ εἶναι ὁ κόπος καὶ ἡ θερμότης, ὅτι αἱ αἰχμάλωτοι εἰσὶν ἐλευθεραὶ καὶ ὅτι πρέπει νὰ καθυσυχάσωσι πάντες ὅπως δοθῇ ὁ ὅρκος τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ συντάγματος. . .

ΙΣΤ' Ὁ παράφρων βασιλεὺς.

Τότε δὲ μόνον καθυσχύασε τὸ πλῆθος· διακρούσασιν οὐ αἱ δύο γυναῖκες εἰσιν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἡ μὲν ἐν Νεοφρουρίῳ, ἡ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀνδρός της, καὶ ὁ Μαζανιέλλος, ὅστις ἔμενε καθ' ὅλην τὴν ταραχὴν ὡς κωφάλαος, ἤγειρεν ἤδη τὴν κεφαλὴν, φέρει περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἐπτοημένον, ὡς ἀγωνιζόμενος νὰ ἐνθυμηθῇ ὄνειρόν τι, καὶ ἀφίνει ἑαυτὸν, ὡς εὐπειθεὶς παιδίον, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅστις τὸν φέρει εἰς τὸν ναὸν καὶ τὸν τοποθετεῖ εἰς τὰ δεξιὰ του, ἀπέναντι τῆς σκιᾶς ὅφ' ἦν ἵσταντο ὁ ἀντιβασιλεὺς καὶ οἱ αὐλικοὶ του . . .

— Τὰ ἀδαμάντινα ἐνώτια! ἡ ἀγνωστος εὐεργέτρια! ἡ ἐν Ἀμαλφίῳ οἰκία! . . Ἰδοὺ οἱ μόνοι λόγοι οἵτινες ἐξέρχονται τοῦ στόματος τοῦ ἀλιεύς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τοὺς ἐννοήσῃ.

— Σπεύσατε, Πανιερώτατε, λέγει εἰς τὸ οὖς τοῦ καρδινάλιου ὁ Γενοβίνος, πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα ὁ Μαζανιέλλος θὰ ᾖ αἱ παράφρων.

— Δίκαια Θεέ! τί λέγεις; ἀποκρίνεται ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

Καὶ ἐπιστραφεὶς ζωηρῶς παρατηρεῖ τὸν ἀλιέα, καὶ φρίττει εἰς τὴν θέαν τοῦ προσώπου του.

Πάραυτα δὲ, νεύσαντος αὐτοῦ, ὁ σύμβουλος Καπόλας, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ βασιλείου, ἀναγινώσκει μεγάλη τῇ φωνῇ τὰ ἄρθρα τοῦ συντάγματος . . . Ἐκαστον προνόμιον ἀπαγγελλόμενον, ὁ λαὸς ὑπεδέχετο δι' ἀλαλαγμῶν.

Περαιωθεὶς δὲ τῆς ἀναγνώσεως, ὁ ἐκλεκτός του ὅστις εἶχεν ἐπανέλθει εἰς ἑαυτὸν μικρὸν κατὰ μικρὸν, πλησιάζει πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα καὶ τὸν εὐχαριστεῖ, ἐξ ὀνόματος τῶν πολιτῶν τῆς Νεαπόλεως, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ καθιερώσῃ τὸ νέον σύνταγμα δι' ἐπισήμου ὅρκου . . Ὁ δὲ δοῦξ, ἀναστὰς καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ ἐκράτει ὁ ἀρχιερεὺς, ὁμνυεῖ νὰ τηρήσῃ τὰ ὑποσχεθέντα καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ βασιλείως τῆς Ἰσπανίας. Τὸν ὅρκον τοῦτον ὁρκίζονται ἀκολούθως καὶ πάντες οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ ἀξιωματικοί, μετὰ δὲ τοῦτο ὁ Καρδινάλιος διατάττει τὴν ἐναρξιν τῆς δοξολογίας, ἣν ὁ λαὸς ὁμοφώνως ἐπαναλαμβάνει ἔσω καὶ ἔξωθεν τοῦ ναοῦ.

Κατανοκτικὸν θέαμα ὅπερ ἔμελλε νὰ διαταράξῃ ἀπαίσίως κωμῳδία! . .

Διεγερθεὶς ὡς ἐξ ὕπνου βαθέως ὑπὸ τῶν ψαλμῶν, τοῦ θυροῦδου καὶ τῶν κωδῶνων, ὁ Μαζανιέλλος ἀνατινάζεται αἰφνὴς ξιφῆρης καὶ παρπατρεῖ, ἐπτοημένος, τὴν μαγικὴν εἰκόνα τὴν πὲρ ξ αὐτοῦ.

Αἱ ἀνευρημαίαι, αἷς ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸν ὁ λαὸς καὶ ἡ τιμὴ ἣν αἱ ἀρχαὶ ἀποδίδουσιν αὐτῷ ἀνιστάμεναι συγχρόνως μ' αὐτὸν, φαίνονται ἐπενεγκοῦσαι τὴν τελευταίαν πληγὴν εἰς τὴν σκοτοδινίωσαν αὐτοῦ κεφαλὴν . .

— Οὐτιδανὴ ἀγέλη! κραυγάζει, ρίψας σαρδῶνιον γέλοιον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν αὐλικῶν τοῦ ἀντιβασιλέως . .

Ὁ δὲ λόχος τοῦ θανάτου, ὅστις μόνος τὸν ἤκουσε, τῷ ἀνταποκρίνεται διὰ χειμάρρου χειροκροτήσεων . .

Ἄλλ' ὁ δικτάτωρ, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου πηδῶν πρὸς τὸ ἕτερον, ἐπαναλαμβάνει ὀργίλως — Σέβας εἰς τὸν ἅγιον οἶκον, ἀχρεῖοι!

Καὶ ἐὰν ὁ ἀρχιερεὺς δὲν ἐμπόδιζε τὸ ξίφος αὐτοῦ, ἤθελε φονεύσει τὸν πλησίον του στρατιώτην.

Πίπτει τότε φρίττων εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου, καὶ μετὰ δακρύων ἐναγκαλίζεται τὰ γόνατά του ἐπικαλούμενος τὴν συγχώρησιν του.

Τὰ δὲ ἀλλόκοτα ταῦτα περιστατικά διαφεύγουσι μὲν τὴν ἀντίληψιν τοῦ λαοῦ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὴν τῶν δημοσίων ἀξιωματικῶν οἵτινες πεπαγμένοι ἐκ τοῦ τρόμου λέγουσι πρὸς ἀλλήλους, — Ὁ ἀλιεὺς παραφρονεῖ.

Πάραυτα δὲ σχεδὸν οὗτος ἐγείρεται καὶ καλέσας ἓνα τῶν μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου εὐπατριδῶν, ἀποστέλλει αὐτὸν πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα μνηύων, ὅτι — « θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως ὅτι χρειάζεται εἰς αὐτὸν φρουρὰ πρὸ τῆς θύρας του, ὅτι ἀπαιτεῖ τὴν ἀπονομὴν βαθμῶν εἰς τοὺς στρατιώτας του, τὴν ἐξουσίαν ὄλων τῶν εὐγενῶν ἀπὸ τὰ παλάτια καὶ τοὺς πύργους των », καὶ πολλὰς ἄλλας τοιοῦτου εἶδους ἀπαιτήσεις εἰς αἷς ὁ ἀντιβασιλεὺς κρύψας τὸν τρόπον του, ἀποκρίνεται πάραυτα καὶ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ μέχρι τέλους. — Μάλιστα, Signor Μαζανιέλλε, ὅτι ἀγαπάτε . .

Τέλος τὸ τελευταῖον ἄσμα τῆς δοξολογίας ἐκλείπει εἰς τοὺς εὐήχους θόλους τοῦ ναοῦ καὶ πάντες ἐτοιμάζονται νὰ ἐξέλθωσιν, ὅτε ὁ ἀλιεὺς ὁρμήσας ἀπὸ τοῦ θρόνου του καὶ ἀνοίξας διὰ τοῦ ξίφους του δίοδον ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ἁμῶνος καὶ διὰ φωνῆς μεγάλης κραγάζει — Στήθε, λαὲ ἀγαπητέ, καὶ δεχθῆτε τοῦ ἀρχηγοῦ σας τὸν ἀποχαιρετισμόν.

Ἐπειτα ἐν τῇ μακρᾷ αὐτοῦ ὁμιλίᾳ, τῇ ἀπεριγράπτῳ ἀσυναρτήσῳ, ἐν ᾗ περιόδοι ἀληθοῦς εὐγλωττίας ἀναμίγνυνται μετὰ παραλογισμῶν ἀνηκούστων, καὶ ἐν ᾗ ὁ δικτάτωρ πηδᾷ ἀπὸ ἀγγελικῆς μετριοφροσύνης καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς ἀλαζονίαν σατανικὴν, φύρδην μίγδην λαλεῖ περὶ τοῦ λαοῦ, περὶ τῶν εὐγενῶν, περὶ τοῦ βασιλείως, περὶ τῶν ληστῶν, περὶ τῶν ἐκδουλεύσεών του, περὶ τῶν φορολόγων, περὶ συναντήσεως δύο γυναικῶν, περὶ τῆς λειποθυμίας τῆς Πουζολιανῆς, περὶ τῆς Μαρίας Ἄρκου, ἥτις τὸν περιμένει, περὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας του ἐν τῇ εἰς Ἀμάλφιον οἰκίᾳ του, περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μείνωσιν ἐνοπλοὶ κτλ. κτλ.

— Ναί, λαὲ προσφιλέστατε, προστίθισι διὰ τόνου προφητικῷ καὶ νύματος σοβαροῦ, ἀκούσατε τὴν τελευταίαν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τηρήσατε τὰ ὅπλα σας μέχρις οὗ τὸ σύνταγμα ἐπιστραφῇ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ Φιλίππου τοῦ βασιλέως . . Ἡ πομπῶδης αὕτη τελετὴ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὅρκος δὲν εἶναι παρὰ τέχνασμα προδοσίας· δυσπιστήτε εἰς τοὺς συμβούλους, εἰς τοὺς φορολόγους, εἰς τοὺς εὐγενεῖς πρὸ πάντων, τοὺς ἀσπόνδους ἐχθροὺς σας! — Βλέπετε εἰς ποῖαν κα-

τάστασιν ἔφεραν ἐμὲ, τὴ κατήντησα ἐξ αἰτίας αὐ-
τῶν καὶ ὑπὲρ ὑμῶν . . ἄσαρκος σκελετὸς μὴ ἔχων
πλέον παρὰ δέρμα καὶ ὀστά . .

Καὶ ἐπὶ τούτοις διασχίσας τὴν λαμπρὰν τοῦ
στολὴν καὶ δεῖξας τὸ ἄσαρκον στήθος καὶ τοὺς ἰ-
σχυροτάτους βραχίονάς του.

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, εἶπε παρῶδ' ἀντὶ τοῦ εὐαγ-
γελίου, κατηγάτωται! Ὡς λαὸς ἀδελφεῖ μου καὶ τέκνον
μου! συγχώρῃ εἰς τοὺς δημίους μου, καὶ σὲ εὐ-
λογῶ . . Ἀλλὰ μάθε ὅτι ὁ θάνατός μου θὰ γίνῃ
σύνθημα τῆς καταστροφῆς σου· ἐὰν αὐριοι οἱ προ-
δότες μὲ ἀποτελειώσουν, ἐπανάπεσον ἐπ' αὐτοὺς
ὡς ὁ κεραυνὸς, καὶ παράδος πάλιν τὰ πάντα εἰς
πῦρ καὶ εἰς σιδήρον. Μεταβάλλετε εἰς τέφραν
τὰ ἀποτρόπαια ταῦτα παλάτια καὶ εἰς ἐπίτας
τοὺς φορολόγους αὐτοὺς, τοὺς παχυνομένους ἐκ τοῦ
αἱματός σας . . Μοὶ τὸ ὁμνύετε, λαὸ πιστέ;

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τοῦ λόγου τούτου τὸ
ἀποτέλεσμα; Ὁ λαὸς ὅστις κατ' ἀρχὰς τὸν εὖρε
παράδοξον ἀκολουθῶν τὸν εὖρε θαυμάσιον. Εἰς τοὺς
λόγους εἰς οὓς οἱ εὐγενεῖς ἔβλεπον τὴν παραφρο-
σύνην καὶ τὴν παραλήρησιν, ὁ λαὸς ἔβλεπε τὴν
θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ ἐσφάδαζεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ,
καὶ ἔκλαιεν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ὁ δὲ λόχος τοῦ
θανάτου, καὶ πάντες οἱ δολοφρόνοι καὶ οἱ κακοῦρ-
γοι, δραξάμενοι τοῦ καιροῦ, ὥρουντο ἐν μιᾷ φωνῇ
λέγοντες. — Ναί, τὸ ὁμνύομεν! θάνατος εἰς τοὺς
προδότες καὶ τοὺς φορολόγους! Ὁ δὲ ἀντιβασίλευς,
οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς, βλέποντες ἑαυτοὺς ἐμ-
πεσόντας μεταξὺ λυσσώδους παράφρονος καὶ στρα-
τοῦ τίγρεως, ὠχρίων καὶ ἔτρεμον ὑπὸ ψυχροῦ ἰ-
δρωτός περιβρέμενοι, καὶ περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμήν τὸν θάνατον ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ
ἐπὶ τῷ πρώτῳ νεύματι τοῦ παραφρονούντος ἀλιεύς.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος μεταβάλλεται καὶ ὁ
Μαζανιέλλος ἐπιφέρει ταῦτα.

— Σιωπὴ καὶ σέβας εἰς τὸν ἅγιον οἶκον! . .

Σὺς συνιστῶ ἐν τούτοις μίαν γυναῖκα, ἣν ὀφεί-
λετε νὰ τιμᾶτε ὡς τὴν Παρθένον, ἕνα ἄγγελον τὸν
ὁποῖον πρέπει νὰ εὐλογᾶτε καὶ νὰ ἐπικαλεῖσθε
γονυπετεῖς — Λέγω τὴν Μαρίαν Ἄρκου, τὴν θυ-
γατέρα τοῦ ἀντιβασιλεύς, τὴν προσκυνητρίαν τοῦ
Καρμήλου ἥτις δίδει εἰς τοὺς ἀλιεῖς τοὺς ἀδά-
μαντάς της ἀντὶ μιᾶς προσευχῆς! Ζητήσατε τὴν
συγχώρησιν της διότι τὴν περιῦθρίσατε, αὐτὴν ἥ-
τις εἶναι πλήρης χάριτος καὶ εὐσπλαγχνίας. . .
Τεῖχος κάμετε τὰ σώματά σας ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἀ-
σπίδα τὰ ὄπλα σας, ὅταν κινδυνεύῃ, καὶ τάπατα
τοὺς μανδύας σας ὅταν περιπατῇ. . . ἀσπάζεσθε
τὰ ἔχνη αὐτῆς, ὡς ἀσπάζομαι τὴν εἰκόνα ταύτην
τῆς Παναγίας τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει . . ἔ-
καστος δάκρυ της ἀς ἐξαγοράζεται δι' ἐνὸς μειδιά-
ματος τῶν ἁγίων χειλέων της. . . Χάριν αὐτῆς
σέβεσθε τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα, τὸν μνηστῆ-
ρα, ὅλην τὴν οἰκογένειάν της, ὅλους ὅσους αὐτὴ ἀ-
γαπᾷ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ. . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἔγονυπέτει ἐπὶ τοῦ χοροῦ,
συνῆπτε τὰς χεῖρας, ἔτυπτε τὸ στήθος καὶ ἔκλαιε

τόσον πικρῶς ὥστε ἐσπάραττε καὶ αὐτῶν τῶν
σκληροτέρων τὰς καρδίας.

Ἡ μεταβολὴ δὲ αὕτη καθησυχάζει τὸν ὅπως
μαϊνόμενον λαὸν καὶ σώζει τοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀ-
ξιωματικούς.

Τέλος ὁ Μαζανιέλλος ὁρμήσας κάτω τοῦ χοροῦ
καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

— Πάτερ μου, τῷ λέγει ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ὀδυ-
ρόμενος, συγχώρησόν μοι ὅσα κακὰ ἔκαμα εἰς τὴν
Μαρίαν Ἄρκου ἢ μᾶλλον διάταξον νὰ μὲ ἀπαγ-
χονίσωσιν, ἢ νὰ ἀποθάνω εἰς τὸν τροχόν, ὅπως,
διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης ἀξιωθῶ τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου! . .

Ὁ καρδινάλιος ἀδυνατῶν νὰ κρατήσῃ τὰ δά-
κρυά του ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον. . . ἡ δὲ
συγκίνησις διαδέχεται τὸν τρόπον ἐν ταῖς ψυχαῖς
τῶν περὶ τοῦ ἀλιεύς· ἀνεγείρουσιν αὐτὸν καὶ
τὸν βρυντίζουσι δι' ἁγιασμοῦ, ἐνῶ τὸ ἀπωτέρω ἱστά-
μενον πλῆθος, ἀγνοοῦν τὴν αἰτίαν, ἐπευφημεῖ νο-
μίζον ὅτι τιμῶσιν οὕτω τὸν βασιλεῦτα του.

Ὁ δὲ δύστηνος οὗτος φαίνεται μετ' ὀλίγον ὡς
ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του· βλέπων δὲ τὸν δοῦκα
σπεύδοντα νὰ ἀπέλθῃ μετὰ τῆς συνοδίας του, προσ-
φέρει αὐτῷ εὐσεβάστως τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ὀ-
δηγεῖ διὰ μέσου τοῦ πλῆθους.

— Ἄφ' ἑτέ μας, κύριε Μαζανιέλλε, τῷ λέγει ὁ
δοῦξ· τὸ ἔργον σας ἐτελείωσεν· ὑπάγετε νὰ ἀνα-
παυθῆτε. . .

— Νὰ ἀναπαυθῶ! Καὶ ὁ λαός μου; δὲν εἶμαι
λοιπὸν πάντοτε ἀρχηγός σου;

— Ἀναμφιβόλως, ἀποκρίνεται ὁ δοῦξ Ἄρκος,
καὶ σὺς διορίζω μάλιστα στρατιωτικὸν διοικητὴν
τῆς πρωτεύουσας, καὶ σὺς δίδω ἐν ὀνόματι τοῦ
βασιλέως, τὸν τίτλον δουκὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Καὶ τῷ ἐγχειρίζει τῷ ὄντι τὸ προηγουμένως ἐ-
τοιμασθὲν δίπλωμα, τοῦ κρεμᾶ δὲ περὶ τὸν τρά-
χηλον βαρύτιμον χρυσὴν ἄλυσιν.

Ὁ δὲ λαὸς χειροκροτεῖ ἔτι, ἀλλ' ὁ Μαζανιέλλος
ἀπορρίψας τὴν ἄλυσιν καὶ κερματίας τὸ δι-
πλωμα.

— Μακρὰν, κραυγάζει, ἀπ' ἐμοῦ οἱ μάταιοι οὐ-
τοὶ στολισμοί! θὰ ρυπάνωσι τὸν σταυρόν μου!
Ἐγὼ ἐγεννήθην ἀλιεὺς καὶ τοιοῦτος θέλω καὶ ν' ἀ-
ποθάνω. Καὶ ὁ λαὸς ὑπὲρ ποτε χειροκροτεῖ εἰς
τοὺς λόγους τούτους, ὁ δὲ παράφρων ἐξακολουθεῖ.

— Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι ἔχω τίτλου ἀνάγ-
κην ὅπως ἄρχω τῆς Νεαπόλεως; Ἰδετε καὶ κρί-
νετε περὶ τῆς ἰσχύος μου! . .

— Σιωπὴ καὶ τόπον εἰς τὸν ἀντιβασιλεῖα κραυ-
γάζει τότε εἰς τὸ θορυβοῦν καὶ συνωθούμενον
πλῆθος.

Καὶ πᾶς θόρυβος ἐκλείπει παραχρῆμα ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ, αἱ δὲ πεπικνωμένοι τάξεις τοῦ λαοῦ
ἀνοίγονται μέχρι τῆς θύρας.

Φθάντες ἐκεῖ, ὁ δοῦξ καὶ ὁ ἀλιεὺς εὐρίσκονται
ἀπέναντι νέας συστάσεως πολυαριθμοτέρας καὶ θο-
ρυβοδεστερας ἔτι.

Ὁ ἀλιεὺς ἰππεύει καὶ χωρὶς λέξεων νὰ εἴπῃ θέτει

τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη καὶ νύει· νὰ ἀνοίξωσι δίοδον.

Καὶ τῇ αὐτῇ στιγμή ἡ ἔμφυχος αὐτῇ θάλασσα γαλήνῃ, ὁ δὲ ἀντιβασιλεὺς ἐκπεπληγμένος καὶ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ἡλεκτριτῆς ἐκείνης γοητείας ἐναγκαλίζεται τὸν παντοδύναμον παράφρονα, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου αἰσθάνεται ἑαυτὸν τεταπεινωμένον.

— Ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ἐπαναλαμβάνει ὁ δικτάτωρ, σὰς διατάττω νὰ ἀποσυρῇτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια καὶ νὰ μὴ μείνῃ οὐδεὶς ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης.

Καὶ αἱ ἑκατὸν χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ἀποσύρονται ὡς γαλήνιος ποταμὸς, καὶ ἡ πλατεία μένει διάμιας ἔρημος καὶ ἐλευθέρα.

— Ἰπάγετε ἤδη, λέγει ὁ ἄλιεὺς ἀποχαιρετῶν μεγαλοπρεπῶς τὸν δοῦκα . . .

Καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδία ἐκκινεῖ πρὸς τὸ Νέον Φρούριον διὰ τῆς μεγάλης πλατείας τῆς Ἀγορᾶς. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ λαοῦ, ἐφίσταται πρὸ τῆς καλύβης τοῦ ἁλiew. Ὀδηγουμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν της, ἡ Πουζολιανὴ ἐπιραίνεται εἰς τὸ παράθυρον, ὡς τὸ θῦμα τὸ ὠθούμενον πρὸς τὸν βωμόν, καὶ ὁ δούξ καὶ ἡ ἀκολουθία του τὴν χαιρετῶσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ, ὡς εἰ ἔχαιρέτων αὐτὴν τῆς Νεαπόλεως τὴν ἀντιβασιλίσαν.

Εἰς δὲ μόνος ἀκόλουθος λησμονήσας νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν κεφαλὴν, πίπτει πάραυτα ὑπὸ ξίφους διαπερασθεὶς.

Ὁ δὲ φονεὺς ἦν αὐτὸς ὁ Μαζανιέλλος, φθάσας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπὶ τοῦ καλπάζοντος ἵππου του, κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν λωρίδων τῆς ἀργυροῦφάντου στολῆς του καὶ ὑπέρποτε μανιώδης καὶ τρομερός.

Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ περὶ φήμου τούτου συντάγματος. — Δι' αὐτοῦ, ἡ μὲν Μαρία Ἄρκου καὶ ἡ Πουζολιανὴ προσεβλήθησαν τὴν καρδίαν, ὁ δὲ ἄλιεὺς καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν· ἡ ὥραία κωμωδία τῶν Προνομίων Καρόλου τοῦ Ε' μετετρέπη εἰς φοβεράν τραγωδίαν· ὁ δούξ καὶ οἱ φίλοι του μόλις περισώθηκαν ἀπὸ μυρίους θανάτους· ἡ σφαγὴ καὶ ἡ λεηλασία ὑπὲρ ποτε ἐπετάθησαν, καὶ ἡ τύχη τοῦ βασιλείου ἐγκατελείφθη εἰς τὸ πεπρωμένον, ἡ δὲ τῆς μητροπόλεως εἰς τὴν διοίκησιν παράφρονος — τοσοῦτον μᾶλλον ἐπιφύβου, καθόσον ἡ ἐπιρροὴ αὐτοῦ ἀνεγεννᾶτο ἐκ τῆς παραφροσύνης του αὐτῆς, ἦν ὁ μὲν ὄχλος πολλοῦ ἀπέχετο τοῦ νὰ ὑποψιασθῇ κἄν, οἱ δὲ κακοῦργοι ἐθεώρουν ὡς μέσον τῆς εὐτυχίας των.

Οὕτως ὁ ἄλιεὺς εὔρεν εἰς τὴν θύραν τοῦ τὸν Λούζαρον καὶ τὸν λόχον τοῦ θανάτου, πλήρεις χαρᾶς διότι εἶχον καταστῇ πάλιν σύμβουλοι καὶ δῆμιοί του. Ἐπιτηδεύει οὗτοι ἐξώθησαν μὲν εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ δικτάτορος τὴν μανίαν, ἐξῆψαν δὲ τοῦ ὄχλου τὰ παράφορα πάθη καὶ καταχθονίως ἐτεκταίνοντο οὕτω τὴν ἀκύρωσιν τῆς συμβάσεως . . .

ΙΖ'. Ὁ τελευταῖος Νυμφίος.

Ἀλλὰ καὶ δύο ἕτεροι ἄνθρωποι τὸν αὐτὸν σκο-

πὸν ἐπεδίωκον ὀλίγα τινὰ βήματα ἐκείθεν. Ἦσαν δὲ αὗτοι ὁ Γενοβίνης καὶ ὁ μυοθήρας, εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν συνελθόντες ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πρώτου.

— Ἄ! ἰδοὺ, ἔλεγεν ὁ μυοθήρας, ἰδοὺ μὲς τ᾽ ἀπροσδόκητος! Ὁ Μαζανιέλλος παράφρων! ὦ! αὐτὸ μόνον ἔλειπεν εἰς τοὺς Νεαπολίτας!

— Quos vult perdere Jupiter dementat! ἀπεκρίνατο ὁ νομικός· τοὺς ἐμώρπεν ὁ Θεὸς καὶ θὰ τοὺς ἀπολέσῃ, οὐαὶ δὲ εἰς τὸν ὅστις συναναμιχθῇ μετ' αὐτῶν. Τὸ κατ' ἐμὲ, τὸ ἔργον μου ἐτελείωσε, νίπτομαι τὰς χεῖρας καὶ ὑπάγω νὰ προσκυνήσω τὸν συμπετέρόν μου τὸν δοῦκα εἰς τὸ Νέον-Φρούριον. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει πλέον νὰ κάρῃ παρὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐπανάστασιν νὰ τρέχῃ τὸν δρόμον της. . . Ὅταν δὲ πλέον ὁ ὄχλος δὲν ἔχῃ νὰ καύσῃ ἢ νὰ φονεύσῃ εὐγενεῖς, τότε ὁ μὲν ἀντιβασιλεὺς νὰ καθήσῃ πάλιν ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου του, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῆς βελουδίνης ἑδρας τῆς Σουμαρίας.

— Ὁ μὲν ἀντιβασιλεὺς θὰ πῆσῃ, ὑμεῖς δὲ θὰ γίνετε πρόεδρος ὅχι τῆς Σουμαρίας, ἀλλ' ἀκόμη καλλίτερον — τῶν Σεδιλῶν, κύριε Γενοβίνη, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ καταθέσας τὸ τελευταῖόν του προσωπεῖον καὶ λαβὼν ἀπὸ τὸν κόλπον του ἔγγραφα.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῃς; κραυγάζει ἐκπληκτος ὁ φιλόδοξος.

— Ὅτι νικητὴς ἢ νικηθεὶς, ὁ δούξ Ἄρκος ἀπώλετο ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ὅτι εἴθε ἄξιός τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ἐπειδὴ εἴθε καὶ ἄξιός συνένοχός μου, ὡς τὸ ἀπεφάσιζον καὶ ἡ Α. Β. Υ. Ἰδὼν Ζουὰν ὁ Αὐστριακὸς, καὶ ἡ Α. Β. Ε. ὁ κόμης Ὀννάτος, ὁ μέλλων θριαμβευτὴς καὶ ὁ μέλλων νυμφίος τῆς χηρευσούσης πορφύρας τῆς Νεαπόλεως.

Καὶ δίδει τῷ Γενοβίνῃ τὰς ἐπιστολάς· τὰς διεξηγούσας ἅπασαν τὴν καταχθονίον συνομωσίαν, ἥς ἐγένετο ταπεινὸν ὄργανον — κατὰ τοῦ νομικοῦ αὐτοῦ καθόσον συνέδραμε τὸν δοῦκα ἢ τὸν ἁλiew, κατὰ τούτων καὶ κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γυζίνης, καὶ τέλος κατὰ τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅστις μέλλει νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ.

— Θέλετε νὰ γίνετε πρόεδρος τῶν Σεδιλῶν; προστίθει γελῶν ὁ μυοθήρας, ἐνῷ ὁ νομικὸς θαυμάζει τὴν βαθεῖαν διπλωματικὴν τῶν νέων συμμάχων του.

— Θέλω νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, mio caro, ἀποκρίνεται πετῶν ἐκ χαρᾶς ὁ γέρων. . . Per dio! ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τοιαύτην ἐκδούλευσιν. . . Ἐγὼ ὑπῆγαίνα νὰ κρατηθῶ ἀπὸ κλάδον σεσηπότα. Ζήτησαν λοιπὸν ὁ δὸν Ζουὰν καὶ ὁ κόμης Ὀννάτος καὶ κάτω ὁ δούξ τοῦ Ἄρκου! . . . Ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι ὡς φίλος τὴν κατακρήμνισίν σου, ἡμπορεῖς νὰ πληροφορήσῃς περὶ τούτου τὸν διάδοχόν σου.

— Ἰδοὺ Ἰσαά, Ἰσαά, τὸ ἔργον ὅπερ ἀνατίθεται εἰς ὑμᾶς. Ἐκεῖνος ὅστις τὸ προμαντεύει καὶ θὰ τὸ ἐκπληρώσῃ καλλίον ἔτι. Ὅα σὰς πληροφορήσω περὶ τῆς ἐγγίσεως τῆς Ὑψηλότητός του καὶ τοῦ στόλου. Ἦδη βεβαίως ὁ Σιατιλιῶν καὶ ὁ Γυζίνης ἡ φρονεύ-

θησαν, ἢ συνεληφθησαν αἰχμάλωτοι εἰς Ἰσχυάν, καὶ αὐριοῖς ἰδομεν τὴν σημαίν τῆς Καστιλίας πρὸ τῶν τειχῶν τούτων! Τότε εἶναι ἡ στιγμή τοῦ ἀποφασιστικοῦ κτυπήματος. . . Ἀλλ' ἤδη, ὑπάγετε εἰς τὸ Νέον - Φρούριον, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε πρόεδρε. . .

Καὶ ὁ μὲν Γενοβίνης ἐδραμεν εἰς τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁ δὲ μυοθήρας. . . εἰς τὰς ὑπογείους πυριτοθήκας. . .

ΙΗ'. — *Ἀκτίς θεία ἐν Ἀδῃ.*

Μετὰ τοὺς σκληροὺς κλονισμοὺς, οἵτινες συνετάραξαν μὲν τὸν νοῦν, ἐτραυματίσαν δὲ τὴν καρδίαν τοῦ Μαζανιέλλου, ἐννοεῖ ἕκαστος πόσον ἐπιβύησε τὸ κακὸν, ἡ ὀδυνηρὰ τοῦ Καρμήλου περιπέτεια. Καὶ τῷ ὄντι, πόσαι πλάναι ἀπὸ ἐξ ἡμερῶν δὲν κατεσπάρξαν τὴν ἀπλὴν ταύτην καὶ γενναίαν ψυχὴν! Νομίσας ὅτι ἀνύψου καὶ ἔσωζε τὴν πατρίδα του, ἠτίμασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἀπώλειαν! Νομίσας ὅτι ἐξεδίκειτο τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν σύζυγόν του, οὐαί! δι' ὁποίου κακουργήματος βδελυροῦ καὶ ἀποτροπαίου νῦν χαρίσθηκε τὴν ἐκδίκησίν του! Νομίσας ὅτι ἐκέρδαινε ἐντιμὸν νίκην δι' εὐγενοῦς μάχης καὶ ἀπθανατιζέτο ὡς ἑλευθερωτὴς τῆς πατρίδος, κατέστη ἄρχηγός πυρπολητῶν καὶ δολοφόνων, κατέστη ὄργανον ἀγενῶν ἀντιζηλιῶν καὶ ραδιουργιῶν ξένων! . . . Νομίσας ὅτι παρεῖχε τοῖς συμπολίταις του τὴν εὐπορίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, κατέστησε τὴν Νεάπολιν σωρὸν τέφρας καὶ σφαγεῖον ἑλεεινόν, Θουσιάσας τὴν ἡτυχιάν, τὴν εὐδαιμονίαν του, τὸν ἐν Ἀμαλφίῳ οἰκίσκον του ἀντὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ ἐπανελθῇ εἰς αὐτὸν, ἐνδοξος καὶ ἀκηλίδωτος ὡς ὁ Κικινιάτος, καὶ νὰ εὐλογῇ μέχρι θανάτου τὸν ἄγνωστον ἄγγελον, ὅστις τῷ παρέσχε τοσαύτην χαρὰν, ὅχι μόνον ἐβλεπε καὶ τὴν ἡσυχίαν ταύτην, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν δόξαν ἐξαφανιζομένας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄγγελον αὐτὸν τῆς σωτηρίας του ἀνεύρισκε κατεσπαρχμένον ὑπὸ τοὺς σατανικοὺς πόδας του, ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς τῶν πατέρων του κατοικίας, ἣν αὐτὸς μετέβαλεν εἰς δαίμονος καταγώνιον! . . .

Ἄ! ἐὰν ἀκτίς φωτὸς διεισέδυνε ἔτι εἰς τὸν ζοφερὸν ἐγκέφαλόν του, πόσον πικρῶς ἤθελε κλαῦσαι ὅτι ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀποτρόπαιον τροχὸν τῶν ἐπαναστάσεων, τὸν συμπαράσβροντα καὶ καταβροχθίζοντα ἀηλεῶς καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἐγγίζοντας αὐτόν! . . .

Ἡ δὲ Πουζολιανή, μετενεχθεῖσα, ὡς εἵπομεν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν κατὰ τὴν ἀγορὰν οἰκίαν τῆς, ἅμα συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἐπειράθη νὰ παρημυθῇ διὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ συζύγου τῆς. Ἀλλὰ τὸ αἶσχος καὶ τὴν ὀδύνην τῆς δὲν ἦσαν κατὰλληλα νὰ καταστείλωσι τὰ ἀντικείμενα ἅπερ τὸ βλέμμα τῆς ἀπῆντησεν ἅμ' ἀνοιχθέν. Ἡ αὐτὴ ἀθλιότης, οἷα καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς, ἐπεκράτει ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ, φρικωδεστέρα μάλιστα καθισταμένη ὡς ἐκ τῆς τρομερᾶς ἀταξίας καὶ τῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν πολυτίμων σκευῶν, ἐπιπλῶν καὶ ὑφασμάτων, ἅτινα ἀνωτέρω περι-

γράψαμεν. — Ἐπὶ πολλῶν ἐκ τῶν λαφύρων τούτων τοῦ πολέμου, ἡ δύστηνος γυνὴ, μετὰ φρίκης διερευνῶσα αὐτὰ, ἀναγινώσκει τὰ ὀνόματα σδατοτάτων οἰκογενειῶν, ἀναγινώρizei τὰ οἰκόσημα πολλῶν κυρίων καὶ εὐεργετῶν τῆς παρατηρήσασα δὲ ἐπὶ τινῶν κηλίδας αἵματος, ὁρμᾷ εἰς τὸ παράθυρον ἀφεῖσα κραυγὴν. . . Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ νέα φρίκη τὴν περιέμενε! . . . Ἀντικρὺ αὐτῆς καὶ περὶ τὸν θρόνον τοῦ Μαζανιέλλου, βλέπει καθηλωμένους ἔτι ἐπὶ τῶν ἀκοντίων, κεκαλυμμένους ὑπὸ αἵματος μελανοῦ, πελιδνάς, μορφαζούσας, βλέπει τὰς κεφαλὰς τῶν συνενόχων τῆς προδοσίας τοῦ Περόνου καὶ τοῦ δὸν Καραφα. . . Καὶ παρεφρόνει βεδαιῶς καὶ αὐτὴ ἐκ θάλας τοιαύτης, ἐὰν δὲν εὗρισκε καταφύγιον εἰς δωμάτιόν τι ἐνθα πίπτει γυναικὸς πρὸ εἰκόνης τινὸς τῆς Θεοτόκου — τῆς ἐφestsίου, φεῦ! δι' ἣς ὁ ἀλιεὺς εἶχε κοσμήσει τὸν νομφικὸν θάλαμόν της κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των, καὶ ἦν ἀμφότεροι ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας εἶχον ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἐκείνης Μαρίας, τοῦ προστάτου αὐτῶν ἀγγέλου καὶ τοῦ θύματος! . . .

Καὶ ὅμως ἀρχαὶ ὠδίνων ἦσαν ἔτι ταῦτα πάντα. Μετὰ μίαν ὥραν ἀκούει κραυγᾶς. — Ζήτω ὁ Μαζανιέλλος! δόξα εἰς τὴν ἀντιβασιλείσαν τοῦ λαοῦ! καὶ εὐρίσκεται αἶφνης ἐν μέσῳ ληστῶν, στρατιωτῶν τοῦ συζύγου τῆς! Καταφορτίζεται ἀπὸ τὰς ἐπαχθεῖς καὶ ἀγρίας τιμᾶς των, ἐκτίθεται παρ' αὐτῶν εἰς τὰς ὑποκλίσεις τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ τῆς συνόδου του, καὶ ἀνευφημεῖται δι' ἄσμάτων στασιαστικῶν καὶ κραυγῶν δολοφόνων! Τέλος ἀναπνέει ἰδοῦσα τὸν σύζυγόν της. . . ἀλλ' οὐαί! εἰς ὁποίαν κατάστασιν! Καταβεβλημένον, παράφορον, ἐκτετραχηλισμένον, ἐν θριάμβῳ φερόμενον ὑπὸ τοῦ Λόχου τοῦ Θανάτου καὶ προσνεγνόντα εἰς τὴν σύζυγον του διὰ τὸ καλῶς ἤλθε — τὸν δι' ἰδίας του χειρὸς κατασπαρχθέντα ἀκόλουθον τοῦ ἀντιβασιλέως.

Ἡ τάλανα, ἥτις ἐνόμιζε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ εἰρήνη ἀποκατέστη εἰς Νεάπολιν, οὐδὲν ἐκ τῶν αἵματηρῶν τούτων πράξεων ἐννοοῦσα, πίπτει καὶ αὐθις λειποψυχοῦσα καὶ ἄφρων — τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἀλιέα, ὅστις οὐδὲ τὴν βλέπει καὶ τὸν ὅποιον ὁ Λούζαρος καὶ οἱ αἰσχροὶ δορυφόροι του σύρουσιν εἰς τὸν φόνον καὶ τὴν λεηλασίαν!

Ἀκολουθήσωμεν αὐτὸν εἰς τὰς παραφοράς του.

Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ ὅρκος τῆς εἰρήνης ἐδόθη, λέγει ὁ δοῦξ τῆς Ρίβας, ὑπῆρξε ἡ αἱμακτροτέρα τῆς ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἄθλιος παράφρων δὲν εἶναι πλέον ἄλλο τι ἢ τυφλὸν ὄργανον τοῦ Λουζάρου καὶ τῶν ὀπαδῶν του, οἵτινες παριστῶσιν αὐτῷ τὴν Νεάπολιν ὡς τάφον αὐτοῦ καὶ ἐταιρίας προδοτῶν ἐπιβουλευμένων τὴν ζωὴν του. Τὸν πείθουσι νὰ στήσῃ κατέναντι τῶν ἀνακτόρων τοῦ ἀντιβασιλέως κολοσσιαίαν ἀγχόνην, ἐφωδιασμένην δι' ὅλων τῶν βασιανιστικῶν ἐργαλείων, καὶ ἢ φρουρουμένην ὑπὸ δύο δημίων, ὧν ἐπιτηρητὴς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τρέχει ἔπειτα εἰς τὸν οἶκον τοῦ δουκὸς Μαδαλὼν καὶ λεηλατεῖ αὐτόν, ἐκ δὲ τῶν φυλαττόντων αὐτόν

δύο μαύρων, τὸν μὲν διατάττει καὶ θανατόνουν εἰς τὸν τροχόν, τὸν δὲ βαπτίζει καὶ καθιστᾷ ἀρχηγὸν τῶν πραιτωριανῶν του. Παραδίδει εἰς θάνατον πάντας τοὺς ὑπηρέτας καὶ προστατευομένους τοῦ δουκός, περιφέρεται εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ οἰκήματά του, κερματίζει διὰ πελέκως τὰς εἰκόνας αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του, βυθίζει τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος, ἀποκόπτει καὶ λαμβάνει μετ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ, καὶ διασκεδάζει ἐξορύξας τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔπειτα παραδίδει εἰς τὸ πῦρ τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὴν βλέπει ἀγρίως γελῶν καιομένην.

Ὁ καρδινάλιος ἔρχεται ὅπως τὸν καταπραῦνη, τὸν φέρει εἰς ἐκκλησίαν τινα καὶ εὐλογεῖ τὸ ξίφος καὶ τοὺς στρατιώτας του, ἀλλ' ὁ παράφρων διαφεύγει καὶ ῥίπτεται πάλιν εἰς τὴν μανίαν του. Εἰσβάλλει εἰς μοναστήριον Ἰησοῦιτῶν καὶ φονεύει ἓνα ἐξ αὐτῶν ζητῶν πρόσφυγά τινα ὑποπτον. Ἰπὸ τὴν αὐτὴν πρόφρασιν ληλατεῖ τὸ μοναστήριον τοῦ Τιμίμου Σταυροῦ, καὶ παραδίδει τοὺς μοναχοὺς εἰς τοὺς ὁπαδούς του. Ἐλθόντος δὲ τινος ἱερέως καὶ ἐπιπλήξαντος αὐτὸν διὰ τὸ ἐγκλημα του, ῥίπτεται εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸν ζητεῖ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, συγχρόνως δὲ διατάττει τὴν ἀποκεφάλισιν τῶν ὑπακουσάντων εἰς τὰς προσταγὰς του. Καὶ οὕτω μινύει τὸ ἐγκλημα μετὰ τῆς μετανόιας, τὴν θηριωδίαν μετὰ τῆς ἀγαθοεργίας. Ἀρχιεπίσκοπός τις τὸν ζητεῖ διαβατήριον ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἐκεῖνος δὲ τῷ δίδει περιπλέον φρουρὰν ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν, στολίσκον ἐκ τεσσαράκοντα πλοιαρίων καὶ βαλάντιον πεντακόσια δουβλόνια περιέχον. Κόμης τις τῆς Ἀθήρας τὸν ζητεῖ χάριν τινα κατεπεύγουσαν, τὴν ὅποιαν τῷ παρέχει ἀξιοπρεπῶς καὶ περιπλέον δούς εἰς αὐτὸν λάκτισμα ἐπὶ τῆς ῥάχews τὸν ἀποχαιρετᾷ λέγων — Ἰπαγε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! σὲ ὀνομαζῶ πρίγκηπα τῆς Ἀθήρας!

Ἀνανεοί συγχρόνως τὸ ἐπιτελεῖόν του. Ἐκλέγει δὲ ὡς στρατοπεδάρχην Πολίτην τινά, ὅστις ἐκέρδησε τὸ ξίφος του διὰ τῆς χρήσεως τοῦ πελέκως του. Ἰποστράτηγόν του δὲ ἐκλέγει τὸν ὀπλοποιὸν Ἰαννουάριον Ἀννέζον, χυδαῖον φιλόδοξον, θρασύδειλον καὶ ραδιοῦργον, καὶ προδίδοντα τὸν δικτάτορα, οὗ ἐπεδίωκε τὴν διαδοχὴν.

Τέλος ἐπιππος τρέχει καὶ ξιφῆρης διὰ τῆς πόλεως, ἀνατρέπων, καταβάλλων πᾶν τὸ προστυχὸν διακηρύσσων ὅσους ἀπῆντα συνενόχους τοῦ Μαδαλόνη, παραδίδων αὐτοὺς εἰς τὰ βασανιστήρια, εἰς τὴν ἀγχόνην, ἢ εἰς τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

Τῆς παραφόρου ταύτης ἡμέρας τὰ θύματα ὑπολογίζουσιν οἱ ἱστορικοὶ εἰς χίλια πεντακόσια. Αἱ δὲ τετρακόσiai χιλιάδες τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, πεπαγωμένοι ἐκ τοῦ τρόμου κατεκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των, ἢ ἐφυγαδεύθησαν ἢ ὑπετάγησαν εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ παραφρονούντος τυράννου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ.

Εκεῖ πέραν εἰς τοῦ δούλου Πηνειοῦ τὴν δούλην χώραν.

Ἰμαλῶν πλανᾶται, λέγουν, εἰς μεσουρνιακίαν ὄραν
Καὶ τὰ δούλα τῶν Ἀγράφων περιέρχεται βουρά

Μὲ τοῦ σκέτους τὰ πτηνὰ,

Ὅσα τρέχουσιν, Ἑλλάς μου, μὲ τὴν θρηῖνον εἰς τὸ στομά

Καὶ τῶν ῥέων σου μαρτύρων ἀγιάζουσι τὸ χῶμα.

Μὲ στεφάνους εἰς τὴν μίαν, μὲ ῥομφαλας εἰς τὴν ἄλλην

Τὴν θεὰν τοῦ Μαθαλῶρος ὁμοιάζει τὴν μεγάλην,
Ὅτε ἤρχετο ἄγλαρ τὰ κοσμήτη κεφαλῇ

Μὲ τὴν δάφνην τὴν καλὴν.

Ὅτε ἤρχετο τοὺς ἀθλοὺς τῶν μαρτύρων ῥ' ἀνταμείβῃ.

Καὶ μ' ἐν φύλλον δάφνης μόνον πληγὴν μίαν τὰ καλύβῃ

Ὅταν ὀπισθεν τῶν βράχων ἀνυφούται ἡ σελήνη,
Ἀντηρὸς τοιοῦτους λόγους πρὸς ἐκείνην ἀποτείχῃ.

Ὡ σελήνη, καιρὸς εἶναι γῶς τὰ χύσης γῶς πικρὸν
Εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν.

Σὺ φωτίζεις καθ' ἑσπέραν γῆν κ' αἰθέρας ἀνεφέλους,
Σὺ τὰ μνήματα γνωρίζεις καὶ γνωρίζεις τοὺς ἀγγέλους.

Ἄδερ μὲ λέγεις τοῦ τὰ εἶναι τοῦ ἀγγέλου μου τὸ μνῆμα,

Ἐδῶ ἔπεσε, μὲ εἶπον, εὐγενὲς τῆς δόξης θῦμα.
Καὶ μὲ εἶπον, διι πικτῶν δις ἀνέκραξε καὶ τρίς

— Ἐρωμένη καὶ Πατρίς! —

Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπέπτη περθηφόρος ἡ ψυχὴ του,
Κ' ἐν τῇ θλίψει του ἀφῆκεν εἰς γῆν δούλην τὸ σπαθί του.

Τὰς μακρὰς ὁδοὺς ὅποιας διατρέχῃς τῶν αἰθέρων,
Ἄν ἴδῃς τὸν ἀγγελόν μου εἰς κανένα τῶν ἀστέρων,
Μόνον ἔμεινε, εἰπέ του, τὸ σπαθί του εἰς τὴν γῆν

Καὶ δὲν φέρει τὴν σφαγὴν.

Πλὴν τοῦ μάρτυρος τὸ ξίφος εἰς τὸν οὐρανὸν φρουρεῖται,

Καὶ εἰς ἄλλους δόξης χρόνους τὸν πεσόντα ἐκδικεῖται.

Ἄμνην πτέρυγας ἀνέμων μάτην ἔτρεξα ζητοῦσα,
Νὰ πετάξω καὶ τὰς χώρας τῶν ἀστέρων διελθοῦσα
Εἰς τὴν χώραν του τὰ φέρω τὸ γενναῖον του σπαθί,

Πρὶν ἐνταῦθα μαινθῇ.

Αὐτὰ λέγουσα, εἰπέ του, ἡ πιστὴ του ἐρωμένη
Εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων τὰ τῇ ἰδῇ ἀραμένει.

Μύρον.